

KORT OCH BLANDAT

volym 10

”Kärleken kommer, kärleken går” sjungs det i en finstämd visa. Jag kan ha synpunkter på titeln likväl som på frasen som kommer sen: ”ingen kan styra dess lagar”.

Jag tror att kärlek i de flesta sammanhang är ett viljebeslut mer än en känsla. Går vi endast efter känslor, så blir det så mycket berg och dalbana i en relation att man lätt kan bli åksjuk!

”I nöd och när man har lust...” Nej, så sas det inte när det lovades en gång. Men om man inte är gift då? Om man inte har stått och lovat något om nöd och lust! Får man vara dum då? Dum fråga skulle jag vilja säga. För man är ju varken gift med sina barn, föräldrar, grannar eller vänner. För dem ska man också bete sig bra mot. Ja vi har till och med fått en himmelsk befallning att vi ska älska vår nästa om vi känner för det. Nä, så var det inte heller sagt. Vi ska till och med ha en vänlig inställning till våra fiender och då blir det riktigt svårt. Men eftersom det finns en sådan gudagiven befallning så bör den inte vara omöjlig att genomföra – såvida vi tar hjälp av honom som gett oss uppmaningen eller befallningen.

I oss själva är det nog i det närmaste omöjligt att vara älskvärda med dem som i våra ögon förtjänar vårt hat eller åtminstone en bister blick och ett falskt leende! Men som sagt – det handlar inte om vad vi känner för utan vilket viljebeslut vi tar.

På många ställen i bibeln står det om vikten av att hålla sams och jag tror att Gud vill leda oss in i situationer där han med en faderlig knuff i vår rygg säger:

”Seså, gå fram och red upp det här nu. Det kommer att gå bra ska du se. Jag är med dig!”

”Jamen om det inte går bra då? Om den andre ger mig en fet smäll!”

Det finns ett uttryck som säger ”så långt som på mig beror...” – för vi kan bara göra vår del men aldrig tvinga andra att göra sin. Samtidigt kan vi inte smita från vår del med att säga att den andra ska ta första steget eller att det överhuvudtaget inte tjänar något till att reda upp det hela. Ofta berör outredda och låsta relationer dem som står oss allra närmast – och ibland reds de ut innan det är försent. Därför är det viktigt att måna om att reda ut så mycket som står i ens makt – medan det fortfarande är möjligt.

Men hugg inte mot varandra med anklagelser och bitterhet! Det finns en möjlighet att kliva ett steg högre upp och nå varandra på ett nytt plan. Öppet och ärligt. Det som har varit kanske inte alltid var så bra, men att det ligger bakom och att återigen fastna i det leder inte framåt. Tyvärr är det inte alla som vill, eller tror sig klara av, att vända blad. Men när det sker så följer det med så mycket gott!

”Skönsång” – för vem?

Församlingens kör skulle sjunga några vanliga och några mindre vanliga adventssånger till första advent. Kören sjöng fyrstämmigt och jag fick faktiskt vara med.

Vid övningstillfällena bad vi tillsammans innan vi skiljdes åt för kvällen. En man bad för dem som inte kunde sjunga, att Gud skulle hjälpa dem. Självklart tog jag direkt åt mig – inte minst på grund av att han hade stått bakom mig under senare delen av övningen. Kanhända fanns det en och annan som också tog åt sig. För i en kör kan rösterna tillsammans låta riktigt hyfsade även om de inte gläder så många i solosång.

Det var ovisst vem bedjaren syftade på, för nån eller några hade han nog i tankarna. Men jag hade synpunkter på hur kritiken framfördes. Att be för andras sångröst kan kanske verka ”andligt” eller ha spår av omtanke. ”Herre, förbarma dig över stackarna som inte sjunger så bra som vi andra!”

Men en sak vet jag – Gud stör sig mer på dem som sjunger falskt i hjärtat än i tonen – och sånt är det bara han som vet. Om sång i kyrkor och församlingar bara är underhållning och skönsång så blir Gud inte ett dugg imponerad. Men är det istället några halvdana stämmor som av kärlek och tacksamhet höjer upp sina röster till lovsång, så är det ljuv musik i Guds öron. Lovsång är först och främst en hjärtesak! Eller rättare sagt: borde vara det!

Det finns nog en medvetenhet om vem vi bör rikta vårt lov och vår tillbedjan till – men om vi ska vakta på varandra för att få de perfekta stämmorna så räcker våra röster sällan högre än till taket. Även om det kan vara roligt att sjunga.

Så jag tänker vara kvar i vår kör så länge som ingen rakt och tydligt säger. ”Kerstin, jag gillar dig förövrigt men du sänker kvalitén på vår välsjungande kör, så jag önskar se dig bland publiken i fortsättningen!”

(Men det var då det. Nu är varken jag eller kören kvar).

Tips från en gul hund

Förr, när jag öppnade word för att börja skriva något så kom en liten gul hund upp på skärmen. Den gav tips om styckeindelning, marginaljustering eller liknande. När jag skulle börja skriva på detta manus så dök hunden upp som vanligt – men med ett tips som var något helt annat än det brukar vara. I hundens pratbubbla kunde jag läsa: ”Dyk aldrig i mörka vatten!”

I de orden ligger, som jag ser det, en klok varning: Kasta dig inte in i något som du inte vet något om. Se till att du har läst kartan innan du tar dig ut i okänd terräng – eller det kan kanske innebära något så enkelt som att ”om du kliver på en pall som står på ett golv med varannan golvbräda borta, ska du se till att pallen inte kommer för nära kanten”

Det gjorde inte gubben min i början av veckan. Han kom och visade en trasig skjorttrygg och en blodig, ungefär två decimeter lång, reva snett över ryggen. Han ojade sig några kvällar när han skulle sova, men annars var han som vanligt. Han hade ju kunnat göra sig mer illa, brutit nacken eller så – och då hade han inte varit som vanligt. Jag brukar säga åt honom att vara rädd om min gubbe men ibland slarvar han med det. Det är inte alltid som vi tänker efter innan – vi är mer efterkloka än förkloka. Så det är bra att låta bli att dyka i mörka vatten!

Dödas andar eller ..?

Genom generationer har kristna skrivit psalmer och sånger om längtan till himlen och tron på ett evigt liv efter döden. Om himlen skulle vara bluff och fantasi har de lagt ned en massa energi i onödan- eller så skriver och sjunger de om något som de verkligen tror på.

En del vill framhålla att talet om Himlen bara är en produkt av vår ovilja att acceptera att det inte finns något mer än här och nu. Att vi hittar på en himmel och en evighet för att stå ut med livet – eller rättare sagt för att stå ut med tanken på döden.

Jag tror att det är som det står skrivet: *”Allt har han gjort skönt för sin tid, ja han har också lagt evigheten i människornas hjärtan, dock så, att de inte förmår att till fullo, ifrån begynnelsen intill änden fatta det verk som Gud har gjort”* (Predikaren 3:11).

Evighetstanken finns alltså redan i oss eftersom Gud har lagt den där. Det ger en vilshenhet inom oss som kan vara svår att sätta fingret på. Gud vill att vi en dag ska "hitta hem" och vi kommer inte att bli riktigt tillfreds förrän vi gör det.

Visst har den här evighetstanken och evighetslängtan även format bibelfrämmande bilder om hur det kommer att bli. Tanken om en evighet är svår att göra sig fri från men den kan ta sig missvisande uttryck hos dem, som inte vill se Jesus som enda vägen dit.

Visst kan det vara trösterikt för dem som blivit lämnade kvar att något medium får kontakt med den som dött. Ska då vi som är kristna ta ifrån dem deras hopp och tröst? Ja, det bör vi göra eftersom de blir lurade!

Visst kan det imponera om någon kan känna till sånt som ingen kan veta på ett naturligt sätt. Det måste väl ändå bevisa att det finns nåt efter det här livet. Och alla konstigheter i vissa hus – hur förklarar man det om det inte är övernaturligt?

Javisst är det övernaturligt. Men är det avlidnas andar eller är det andra andar som ger sig till känna – andar som har detaljer om hur en människa var och levde och härmar det? För om det är döda släktingar och vänner så måste de ha blivit fördummade under resans gång, så att säga. All form av intressant och utvecklande kommunikation är borta och bara några fragment som kan stämma in, är kvar. Är det så att mediet som lyssnar av, har svårt att förstå och återge hela sammanhanget eller beror det på att det inte finns mer att återge?

Visst finns det en andlig verklighet men om vi tror att den bara är god och vill oss väl, så låter vi oss bedras. Det finns mörka andliga krafter som ger sken av att vara annat än de verkligen är. Så var försiktiga – det finns många lömska sätt som en ond andevärld kan binda människor till sig på. Är då medier och personer med en synsk förmåga, onda och illvilliga? Nej naturligtvis inte – men de har låtit sig bedras av ett falskt sken!

När jag och mina barns far gick skilda vägar gifte han sig med Bibbi, en kvinna som var involverad i ockulta ting. Det hände en del övernaturligt omkring henne och hon lät spå sig lite då och då. Mina barns far var imponerad över hur rätt den här spåkvinnan hade när hon spådde också honom. Samtidigt var han upprörd över att våra söner börjat tro på Jesus! Han var mer lockad av att tro på ockulta fenomen. Tyvärr är han inte ensam om ett sådant val.

Han berättade för mig om en del underliga saker som hände kring Bibbi och att familjen kunde höra hennes steg på yttertrappen, hur dörren öppnades och hur hon kom in i hallen fast hon inte kommit hem än. Hon kom ett antal minuter senare. De kunde höra sång på vindsvåningen där ingen fanns, vilket skrämde Bibbis tonårsdotter så att hon inte vågade vara hemma själv.

Vid ett tillfälle när de satt kring köksbordet och pratade med några vänner, öppnades plötsligt skåpluckorna som sedan stängdes utan att något synligt var i närheten av dem.

Jag tyckte det var obehagligt och lite kusligt. Jag berättade om det för en kristen väninna som fnös:

”Är det allt de där andevarelserna kan; berätta det som redan hänt; öppna och stänga skåpdörrar? Det var inte mycket att komma med! Nä tacka vet jag Jesus som vet allt om oss och har hela vår framtid i sin hand. Han har inte bara öppnat en evig dörr för oss. Han är till och med den dörren!”

Jag tyckte hennes reaktion var så härligt avdramatiserande och sund. Hon såg de rätta proportionerna och perspektiven och ansåg inte att dessa spöklika aktiviteter var värda någon större uppmärksamhet.

